

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 378/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Silviou Kollárovou, advokátkou, Štúrova 29, Levoča, proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 20Cpr/7/2021-343 z 15. novembra 2022, uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5CoPr/1/2023-415 z 23. februára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3CdoPr/2/2023 z 24. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a svojho práva na spravodlivé súdne konanie uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie, zároveň navrhuje obnoviť stav pred porušením a priznať finančné zadošťučinenie vo výške 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou na obnovu konania domáhala obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 20Cpr/23/2017 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd napadnutým uznesením žalobu na obnovu konania odmietol, pretože sťažovateľka nepreukázala splnenie jednej z podmienok prípustnosti žaloby na obnovu konania, a to začiatok plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty na jej podanie. Žaloba síce bola podaná v objektívnej trojročnej lehote, ale splnenie subjektívnej lehoty nebolo preukázané. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené, podľa odvolacieho súdu zo žaloby na obnovu konania nevyplývalo, kedy sa sťažovateľka mala o dôvode obnovy konania dozvedieť, z jej výsluchu na pojednávaní konanom 30. novembra 2021 vyplývalo, že o dôvode obnovy sa dozvedela v mesiaci január 2021, resp. súd pripustil aj možnosť,

že o dôvode obnovy sa mohla dozvedieť až po nahliadnutí do súdneho spisu jej právnu zástupkyňou 1. marca 2021, žaloba na obnovu konania bola podaná 25. júna 2021, teda po uplynutí trojmesačnej lehoty, ktorá uplynula 1. júna 2021.

3. Sťažovateľka napadla uznesenie krajského súdu dovolaním, ktorého prípustnosť odvodila od § 420 písm. b), c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konkrétne dôvodila, že tu existovali dôvody na obnovu konania, pôvodne vedené konanie bolo zaťažené viacerými vadami, v procesnom postavení svedkov vystupovali aj osoby, ktoré sa pojednávania zúčastňovali ako verejnosť, žalovaným udelené plnomocenstvo pre jeho právneho zástupcu pre toto konanie trpelo nedostatkami, k čomu odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko.

4. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté. Podľa dovolacieho súdu sťažovateľka k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. b) CSP neuvádzala osobitnú argumentáciu. Ak označená vada mala spočívať vo vadách zastúpenia žalovaného, to pod označený dovolací dôvod nespadá, dovolací súd nezistil ani žiadny deficit v právnej subjektivite sťažovateľky ani žalovaného. Uvedená argumentácia nebola spôsobilá založiť ani dovolací dôvod podľa § 420 písm. c) CSP, žalovaného procesná spôsobilosť nebola spochybnená a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalovaný nedisponoval procesnou spôsobilosťou. K existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odvádzanej od nedostatku odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, nedostatku právneho zastúpenia žalovaného, ako aj od poukazu na nedostatky pôvodne vedeného konania najvyšší súd uviedol, že odvolací súd spoločne so súdom prvej inštancie jasne zdôvodnili, prečo nebola sťažovateľka úspešná so žalobou na obnovu konania (žaloba bola podaná oneskorene). K namietaným vadám plnomocenstva na strane žalovaného uviedol, že nebolo zrejmé, ako to zasiahlo do práv sťažovateľky, pričom existencia konkrétnej ujmy je podmienkou na posúdenie intenzity zásahu do práv dovolateľa. Postup súdov v pôvodnom konaní nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, ktorý v tejto fáze skúma iba vady konania o obnove (R 77/2018). Uvedené dôvody viedli dovolací súd k odmietnutiu dovolania pre jeho neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Napadnuté uznesenia všeobecných súdov všetkých troch inštancií sťažovateľka považuje za nezákonné, čím zasahujú do jej práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Konkrétne sťažovateľka poukazuje na vady konania o skončení pracovného pomeru, ktorého obnovy sa domáhala a ktoré mali spočívať v nesprávnom doručení predvolania jej osoby na pojednávanie s následkom vydania rozsudku bez toho, aby bola v konaní vypočutá, ďalej poukazuje na nedostatky zastúpenia žalovaného v konaní o obnovu, čím sa nezaoberal ani odvolací súd. Sťažovateľke bol týmto odopretý prístup k súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým zodpovedá čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v dôsledku

vydania uznesení okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorými nebolo vyhovené žalobe sťažovateľky na obnovu konania pre uplynutie subjektívnej lehoty na podanie tejto žaloby. Sťažovateľka hodnotí napadnuté uznesenia ako nezákonné a nedostatočne odôvodnené.

III.1. K porušeniu označených práv sťažovateľky uzneseniami okresného súdu a krajského súdu:

7. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, a proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd, sťažovateľka navyše ani netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohla uplatniť už v podanom odvolaní, resp. dovolaní.

8. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúvaným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci odvolacieho súdu, resp. dovolacieho súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy). Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu:

9. Sťažovateľka v konkrétnostiach svoju argumentáciu stavia na nevysporiadaní sa s vadami plnomocenstva udeleného žalovaným v konaní o obnovu, ako aj na konkrétnych nedostatkoch, ktorými pôvodne vedené konanie malo byť zaťažené. Sťažovateľka nijako nereflektuje na dôvod, pre ktorý bola žaloba na obnovu konania odmietnutá, rovnako žiadnym spôsobom nereaguje na argumentáciu najvyššieho súdu o neprípustnosti ňou podaného dovolania, ktorý konštatoval, že dôvody, ktoré sťažovateľka subsumovala pod tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 CSP, sa jednak týkajú konania, ktorého obnovu navrhovala, a nie uznesenia odvolacieho súdu, resp. samotného konania o obnovu, kde sa skúma splnenie podmienok na povolenie obnovy konania, medzi ktoré patrí aj podanie žaloby v subjektívnej a objektívnej lehote, resp. sťažovateľka nešpecifikovala, akú ujmu na právach mali spôsobiť nedostatky v zastúpení žalovaného.

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate len opakuje argumentáciu uvedenú aj v dovolacom konaní, a to bez toho, aby sa konkrétne vyjadrila k záverom dovolacieho súdu, resp. špecifikovala, v čom spočíva nesprávnosť týchto záverov. Jej argumentácia opomína podstatné dôvody, na ktorých bolo uznesenie najvyššieho súdu založené, a s jeho závermi nevedie ústavne relevantnú polemiku.

11. Ústavný súd považuje za plne ústavne konformný záver dovolacieho súdu, že pri preskúvaní rozhodnutia odvolacieho súdu o obnove konania skúma iba vady konania o obnove a zároveň nemôže skúmať postup súdov v pôvodnom konaní. Sťažovateľka ani v podanej ústavnej sťažnosti nešpecifikovala, aký dopad na jej právne postavenie má prípadná vada zastúpenia žalovaného, majúc na zreteli, že k odmietnutiu jej žaloby na obnovu konania došlo z dôvodu nesplnenia subjektívnej lehoty na jej podanie, s čím sťažovateľka ani nepolemizuje.

12. Ústavný súd neidentifikoval existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením ňou označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, preto možno námietky sťažovateľky označiť ako neopodstatnené, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, nebol dôvod osobitne rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu